

[Norlev.]

faa dette Spørgsmaal ud i en Valgkamp, der antagelig kommer til og bør komme til at dreje sig om afgørende sociale og økonomiske Problemer. Da Folkeafstemning imidlertid nu er afvist af dette høje Ting, agter jeg at stemme for Lovforslaget som Helhed, og derunder altsaa ogsaa for Dødsstraffen.

Principielt er jeg for saa vidt imod Dødsstraf, fordi jeg er imod al Straf i det hele taget, thi Ordet „Straf“ synes mig at rumme noget med Hævn og Gengæld, og jeg kan ikke betragte Forbrydere imod Samfundets Orden som Mennesker, vi skal hævne os paa, heller ikke i det foreliggende Tilfælde; de skal hjælpes, opdrages, udvikles, hvis det er muligt. Der er jo imidlertid Psykopater, som vi for bestandig maa udelukke fra Samfundslivet, fordi deres syge Sind er uhelbredeligt. I det foreliggende Tilfælde maa det erkendes, at der er Forbrydere, som vi ikke mere tør slippe løs iblandt os, og jeg tør ikke engang sige, at det er nok at indespærre dem paa Livstid. Vi er jo, som min Kollega i Kalundborg, Pastor Kragh-Müller, nylig i en Opsats i „Kristeligt Dagblad“ gjorde opmærksom paa, endnu ikke naaet til det tusindaarige Fredsrige. Vi ønsker og haaber alle, at Drøftelserne paa San Francisco-Mødet vil føre til, at Freden sikres og fæstnes i hvert Fald i en lang Fremtid, men hvem af os tænkte i 1919, at vi 20 Aar efter skulde faa en endnu frygteligere Verdenskrig, og hvem ved i Dag, hvad Fremtiden kan bringe. Jeg saa i Gaar en stort opsat Artikel: „Tyskland forbereder den næste Krig!“ Skulde der komme en saadan Krig, og skulde Danmark blive besat af en fremmed Magt, kan vi ikke i vore Tugthuse have Mænd, som Besættelsesmagten kan slippe løs og pudse paa os paa ny. Det forekommer mig, at Samfundet maa sikre sig derimod, og jeg ser da ingen anden Udvej end Udslettelse af disse asociale Individuer, det vil sige Dødsstraf. Dertil kommer det opportune Hensyn, at hvis vi ikke skiller os af med disse Forbrydere, vil mange unges Retsbevidsthed forkludres. Thi navnlig de, der har lidt under Forbrydernes Sadisme, vil ikke kunne forstaa, at vi stadig taaler dem iblandt os, og det kan faa ret skæbnsvangre Følger, hvis et Slægtleds Retsbevidsthed paa den Maade forkludres. Ogsaa det maa vi tænke paa. Altsaa, alt taget i Betragtning finder jeg at maatte stemme for det foreliggende Lovforslag.

Men jeg vil tillade mig at stille et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Vi holder paa Friheden her i Danmark og har kæmpet for den, derfor mener jeg, at

baade Soldater og Politi frit maa kunne nægte at medvirke ved de Eksekutioner, der eventuelt maatte blive en Følge af dette Lovforslags Vedtagelse. Det forekommer mig at være en naturlig Menneskeret: Hvis nogen mener ikke at kunne medvirke ved Dødsstraffenes Fuldbrydelse, at de da kan blive fritaget derfor. Jeg vil gerne høre den højtærede Ministers Mening om det Spørgsmaal.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Til det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding) vil jeg først udtale en Tak for de venlige Ord, som ogsaa han sagde om min Forelæggelse af Sagen. Jeg vil tilføje, at naar det blev nævnt, at man kunde finde det uheldigt, at der fra denne Talerstol var nævnt Navne paa Mennesker, som ikke var her til Stede, saa maa jeg have Lov til dertil at sige, at jeg nævnte ingen Navne. Der blev paa en Maade, som jeg maatte opfatte ogsaa som Forespørgsler til mig nævnt Navne, og i et enkelt Tilfælde, nemlig hvor der var Spørgsmaal om en Løsladelse af upassende Grunde, mente jeg at være nødt til at sige, hvad jeg om det kunde sige.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard dvælede ved Forslagets § 10, saadan som Forslaget nu foreligger efter Behandlingen i Gaar, og beklagede, at det i den Redaktion, § 10 har faaet, bliver vanskeligt for Domstolene at afsige en Frifindelsesdom. (*Korsgaard*: Det var Betænkningen!): Betænkningen . . . ja, men jeg synes, jeg er nødt til at tage mit Udgangspunkt i selve Forslaget. Som det ogsaa blev sagt af den ærede Ordfører for Udvalget (Fr. Dalgaard) i Gaar, er det Lovens Ord, der er afgørende. Jeg tror, at saadan som Loven er formuleret, giver den den Mulighed, jeg forstaar man ønsker for, at der ikke sker nogen Domfældelse i de Tilfælde, hvor man alt vel overvejet mener, at en Domfældelse vilde støde Retsfølelsen. Sikkerheden ligger i de Ord, der lyder saadan: „Under ganske særlige Omstændigheder kan Tiltale undlades.“ Jeg anser det i og for sig for bedre end en Frifindelse, fordi de Mennesker, som ellers kunde komme under Retsfølgning, og som derefter maaske frifandtes, vil man ved Anklagemyndighedens Behandling af Sagen allerede nu holde uden for disse Ubehageligheder. Der kommer til at ligge et stort Ansvar paa Anklagemyndigheden, men det er et Ansvar, som Anklagemyndigheden jo fra gammel Tid er vant til at føle og vant til at bære, og jeg tror, man imødekommer alle berettigede Krav til, hvad Ret og Billighed tilsiger, naar man tør stole